

TRAŽIMO MIR

Prohladna noć sa subote na nedjelju s mnogo ljubavi u srcu medicinskih sestara ostaje jedinstvena. Taj posjet Svetog Oca potaknuo nas je na ovogodišnje hodočašće Majci Božjoj Međugorskoj.

Večer je tog četvrtka, kao i mnoge večeri tog rujna mjeseca, bila kišna i hladna, nije obećavala, već prijetila. Mi hrabre po svojoj profesiji nismo se pokolebale već veselo krenule. Pred nama je bio put od nekoliko sati vožnje novooslobođenim krajevima Domovine. Smjestile smo se u dva autobusa u kojima je nažalost bilo još mjesta. Uz pjesmu, priču, molitvu, sve smo se više udaljavali od Zagreba, a sve više približavali Kninu, našoj prvoj odrednici. Spaljene i srušene kuće u kišnoj noći djeluju sablasno, kontrole vojne policije daju nam sigurnost "našeg kraja". U 4,30 dolazimo u Knin. Emocije ushita, sreće, tihe jeze, svje je tu prisutno. Suze, ali i pjesma. Kiša i hladnoća nikog nisu zadržali u autobusu, svi smo bili vani na kninskom tlu. Autobus pomalo prokišnjava. Ne smeta, bili smo u Kninu.

Uz prve sramežljive tragove sunca spuštamo se do Splita, pijemo prvu jutarnju kavu s neizostavnom tugom što to nismo mogli u Kninu. Do našeg mjesta za tjelesni odmor stižemo oko 10 sati po oblačnom vremenu. Vjerovali smo da ćemo se u Makarskoj okupati, ali... Poslijepodne organiziramo izlet: šetajući razgledavamo Makarsku rivijeru. Neke su kolegice odabrale hotelske sobe, ali su vjerujte pogriješile. Sunce je bilo sve jače, a na našoj brodici sve veselije. Stajali smo u Brelima, a vrijeme smo iskoristili za sunčanje, neki za kupanje, a neki za ugodno druženje u nekom od mnogih kafića Brela. Na brodici nas je čekala dobrodošlica, ribice i crno vino. Dan iza nas je bio dosta napo-

ran, gotovo sam zaboravila kada sam ustala u četvrtak ujutro. Sada je petak navečer, ali ne idemo spavati već idem na svečanu večeru koju pripremaju samo za nas.

Večera je bila vrlo svečana, uz glazbu i cvijeće, umor je bio presudan za završetak večere u 2 sata. Subota: buđenje u 8 sati, kupanje, šetnja do grada i ulazak u autobus u 11,00 sati. Pokret k našem cilju putovnja: putovanje Međugorju. Vožnja preko Biokova kroz životopisne predjele Lijepe naše, prelazak preko granice, pogled na Tina Ujevića u Vrgorcu i dolazak u dolinu mira, dolinu okruženu brdima mjesto u koje dolaze milijuni vjernika, bez obzira na godine, boju kože, na posao koji obavljaju, na novac koji imaju ili nemaju, tu su svi isti, združeni u molitvi. U molitvi za mir u zemlji rata. Mjestom domini-

ra crkva, kip Majke Božje, rječica koja teče uzvodno. Crkva, mjesto ukazanja i brdo Križevac daju puninu rasta duhovnog života.

IZ ZAGREBAČKOG OGRANKA

Molitva kod kipa Majke Božje, procesija oko crkve, prijem kod Križa gdje se pale svijeće, molitva u crkvi: to je bio prvi dodir s Međugorjem. Odsjedali smo u kućama podno brda ukazanja ili CRNICE. Naši domaćini bili su i sami svjedoci ukazanja Marijina 1981. g. Istog smo popodneva predvođeni našom domaćicom Terezom krenuli na brdo ukazanja, moleći otajstva Krunice, radosne i žalosne, koja su i postavljena na brdu. Otajstva slavne Krunice bit će postavljena kad završi rat u Hrvatskoj. Govoriti ili pisati o osjećajima i doživljajima brda ukazanja mogu samo pojedinci, svaki je to doživio na svoj način. Molitva za mir, mir u duši pojedinca, molitva za zdravlje... spajaju se u jedno. Crnica, besputna, krševita, obrasla samo ostrim kamenjem. Nakon povratka s brda ukazanja kupujemo male uspomene koje ćemo blagosloviti u crkvi. Već u 18 sati žurimo na molitvu Krunice u župnu crkvu, odlučujemo se ići poljem, nama nepoznatim putovima. U crkvi žamor, nekoliko stotina ljudi moli na različitim jezicima. U 18,40 u crkvi nastaje muk, jer je to vrijeme kada vidioci imaju viđenje, svi u molitvi i tišini žele doživjeti nešto više. U 19,00 nastavlja se sveta misa, na nekoliko jezika se čita Evandjelje, a nakon svete mise, kada se crkva umiri, počinje molitva za bolesne. Taj dio molitve za bolesne osobno je meni

najdojmljiviji. Sve je to završilo oko 21,00 sat. Povratak po mraku preko polja. Ljudi su nas prekrasno primili, jako su ljubazni, i dobri su domaćini. Kao da ugošćuju svoje najdraže, a ne nepoznate ljude.

Kiša pada, a pred nama je ujutro u 5,30 sati najteži dio našeg puta: put na brdo Križevac. Kad dođeš u Međugorje, udeš u crkvu kao da te Gospa vodi do brda ukazanja, a zatim i na brdo Križevac. Strmi, kameniti i relativno mali Križevac postao je veći i poznatiji od većih i ljepših, ali Bog uzvisuje nezatne, a ponizuje moćne. Svi smo u 6,00 sati bili spremni na pješaćenje od nekoliko sati po ostrim kamenju. Kiša je prestala i put je bio relativno suh. Od podnožja Križevca počinje Križni put, kojem su dodane 2 postaje: O. Getsemanski vrt i XVI. Uskrnsusće. Svaka od nas je molila po 1 postaju Križnog puta, tako da smo 2,5 sata penjanja lako prošle. Pjesma na vrhu Križevca "Bože, čuvaj Hrvatsku", molitva, fotografiranje. Pogled se zaustavlja u dolini na Neretvi, tamo dolje u podnožju crkve, desno brdo ukazanja....

IZ ZAGREBAČKOG OGRANKA

Spuštanje niz strme kamenite putiće i kiša, ali ona nikome ne smeta. Pripreme za polazak kući. Kratko je trajalo druženje u Gospinom kraju, odlazimo kao pravi "romari", s pjesmom u crkvu i kod kipa s pokojom suzom u oku, s radošću u srcu i obećanje da ćemo doći opet. Sa sobom nosimo Gospine poruke: MIR, VJERA, OBRAĆENJE, MOLITVA, POST. Prihvatimo li dio po dio, mnogo smo učinili za sebe, a time i za sve s kojima i za koje živimo.

Branka Rimac

***Blagoslovljen Božić i sretnu i uspješnu Novu 1996. godinu
svim medicinskim sestrama u ime
HUMS-a želi***

Dragica Šimunec